

1. U prošloj propovijedi sam na kraju rekao da želim izgubiti svoj život kako bi ga sačuvao¹. Riječi koje sam rekao, i koje je prvenstveno Isus rekao svojim učenicima, glavna su tema ove propovijedi. Podsjetimo se, Isus je krenuo s novom fazom službe, i jedan od glavnih ciljeva je bilo pripremiti svoje učenike na nadolazeću nevolju koju on mora iskusiti, a oni prihvatiti da to tako mora biti.

1.1. Nastavljamo čitati tekst u (Luka 9, 23-25): **Zatim reče svima: „Tko god hoće ići za mnom, neka se odreće samog sebe, neka svaki dan uzme križ svoj i neka me slijedi! Jer, tko god hoće spasiti život svoj, izgubit će ga, a tko god izgubi život svoj poradi mene, spasit će ga. Što, naime, koristi čovjeku ako cijeli život dobije, a sam sebe izgubi ili se upropasti?”**

KRŠĆANI 21. STOLJEĆA

1.2. Jako snažne riječi našeg Učitelja, dugo mi je trebalo da shvatim snagu i ljepotu ovih riječi. Prije nego krenem tumačiti tekst želim da znate sljedeće: ovdje se Isus prvenstveno obraća onima koji ga slušaju, a ne nama. Drugim riječima, uvjet koji Isus izlaže svojim učenicima je direktno upućen njima zbog svega čemu su osobno do sada svjedočili. Oni su čuli Isusovo učenje, oni su vidjeli čudesa, oni su vidjeli druge učenike kako napuštaju njihova Učitelja, oni su vidjeli koliku mržnju farizejska sljedba ima prema njihovom Učitelju – oni su znali što ih otprilike čeka ako budu ustrajali u nošenju svoga križa (slijediti svoga Učitelja).

1.3. S duge strane, tu smo mi, kršćani 21. stoljeća. Što je s nama? Na koji način ovaj tekst utječe na naše živote danas? Mi nismo svjedočili Isusovom životu, mi nismo vidjeli čudesa. Neki od nas do sada nisu niti čuli pravo apostolsko učenje iako smo išli u crkvu od malena. Čuli smo djelomično, ali ne potpuno. Neki od nas nisu nikada bili u crkvi i jedino što znamo o Isusu je preko filmova koji se puštaju na nacionalnoj televiziji preko božićnih blagdana. Kako onda utječe ovaj tekst na nas koji dolazimo iz različitih pozadina i imamo drugačije gledište na svijet s obzirom na podatke koje posjedujemo (učili nas roditelji i zajednica u kojoj smo rođeni)?

¹ Propovijed 62., § 7.2.

1.4. Vjerujem da ćete bolje razumjeti moj odgovor dok vam dam leće kroz koje ćete jasnije vidjeti **kako izgleda jedan koji nosi križ u 21. stoljeću**. Odgovor će trajati sve do kraja propovijedi, zato vas molim da budete strpljivi.

BOG ŽELI BITI BOG

2. Isus govori svojim učenicima da moraju ostaviti svoj život iza sebe i slijediti njega. Što to zapravo znači? Do ovog trenutka, učenicima je - tempo slijediti Isusa - bio umjeren. Sad se tempo znatno pojačava, i slijediti Isusa više nije lagan zadatak. I oni su to znali, uvjet od Isusa ih je natjerao da odmah odluče: pod 1) Da budu oni koji žele da njihov život ide po planu koji su si isplanirali, to su oni koji su htjeli svoj život živjeti sada i ovdje. To su oni koji nisu razumjeli Isusove riječi, niti su ih željeli razumjeti. Drugim riječima, oni su voljeli sve što imaju, što su postigli do sada, i oni nisu marili za Božja obećanja (dolazak kraljevstva Božjeg). I pod 2) To su oni koji vole Boga Oca, i njegovog Sina, Isusa Krista više od samog sebe. Takvi učenici su na kraju uzeli svoj križ (ulogu koju je Bog namijenio za njih) i nosili ga.

2.1. Jedna istina univerzalno vrijedi ja vjerujem za svakog čovjeka koji je hodao, koji hoda i koji će hodati ovim svijetom prije nego mu život servira uvjet gdje mora odlučiti kako će dalje, a to je ova: ima nešto u nama što kroz cijeli život više unutar nas: „Ti želiš da ja idem putem koji si ti odredio da idem, obećavaš mi iskušenja tijekom tog puta? Zar nije to pomalo okrutno od tebe? Kakav si ti Bog ako tražiš od mene da moj život bude popraćen: brigom, iskušenjima, gubitkom, patnjom? Ja to neću dopustiti, ja želim ići svojim putem, putem koji će meni dati bolji život od onoga koji si ti namijenio za mene.”

2.2. Ima nešto u nama što odbija ideju da Bog ima pravo da čini s našim životom što god on hoće. „Bog samo hoće biti Bog, daj molim te, tko on misli da je. Ja odlučujem gdje ću, što ću i kako ću. Ne treba meni nitko govoriti što ja moram ili ne moram”, je često naš životni stav. I to je univerzalna istina koju svi mi nosimo u sebi od kada je naše srce po prvi put zakucalo u utrobi naše majke. Izbjeći to ne možemo. **Ali možemo odlučiti što ćemo s tom istinom.**

2.3. Ja duboko vjerujem da sva mudrost dragi moji leži u jednoj riječi: STVORENI. Da, mi smo stvoreni. Trebali bi to ponavljati svaki dan sami sebi ja vjerujem - kad se probudimo pa sve do kad idemo spavati. Možda bismo tada rekli: „Pa ja ne bih bio ovdje, ja ne bih vidio plavo nebo, more, planine, ja ne bih nikada iskusio veliku lepezu izbora ukusne hrane, ja ne bih znao kako izgleda ptica, slon, lav, ja ne bih slušao glazbu, ja ne bih znao što znači plesati, na kraju - ja ne bih iskusio ljubav - da On to nije kao STVORITELJ odlučio mi dati. **Ja ne bih postojao kao stvorenje da me on nije stvorio.**”

2.4. I kada bi imali takav stav, lakše bi nam bilo prihvatiti i ono (iskkušenja) što nam nije drago da prolazimo. Htjeli bi biti poslušni svome Ocu shvaćajući da je **on naš Bog koji ima pravo biti Bog**. Možda se pitate: „Danijel kako da sebe nagovorim da budem poslušan Bogu, što ja dobivam u svemu tome?” Dragi moji, poslušnost proizlazi iz znanja što nam Bog obećava - to je ono što danas kršćanima nedostaje ja vjerujem: ZNANJE! Za razliku od nas, apostoli su imali znanje, i uvjet rečen od strane njihovog Učitelja je bio u skladu sa znanjem. Drugim riječima, oni su znali što Isus traži od njih, i on im je to rekao: „Tijekom svog putovanja u ovoj realnosti, život će vas pitati - s obzirom na okolnosti - želite li prihvatiti ulogu koju je vaš Otac pripremio za vas ili ne želite. Isto kao i mene, Bog Otac će vam pripremiti putovanje koje u samoj srži ima motiv - osnažiti vašu vjeru i proslaviti Njegovo Ime.

Neće vam se svidjeti, siguran sam u to, i meni se moje nije svidjelo, ali kako ja prihvaćam ići na križ kako bi se Božja milost mogla pokazati cijelom svijetu, tako ćete i vi morati odlučiti - želite li proslaviti Njegovo Ime ili želite proslaviti svoje ime, živeći živote koje ste si već isplanirali. Ako budete mene slijedili, kraljevstvo Božje je vaše, a ako ne budete - izgubit će te ono zbog čega je svako ljudsko biće prvenstveno stvoreno – da živi vječno.”

2.5. Želim reći sljedeće: niti apostoli, niti mi, ne možemo biti poslušni Ocu ako ne poznajemo Oca, a da bi poznali Oca - moramo poznati Isusa. I kada smo ih upoznali, ili se zaljubljujemo u njih ili ne - nema između. Isto tako, naša nagrada zbog poslušnosti je život nakon ovog života.

2.6. Da sumiram, naša glavna motivacija je baštiniti vječni život, ako bilo što drugo smatramo našom motivacijom, nećemo uzeti križ, nećemo ga htjeti nositi. I još ću ovo nadodati prije nego krenem dalje: po meni, to nije najveća nagrada za one koji su odlučili nositi svoj križ. Sada s ove perspektive znam da će moja najveća nagrada biti - **vidjeti svoga Kralja licem u lice, da ću jednog dana mu moći zahvaliti za sve što je učinio za mene. Drugim riječima, što će mi život vječni ako tamo neće biti moj kralj Isus Krist i moj Bog Otac?**

2.7. Svjestan sam da ovo nije popularna izjava s moje strane, i ne želim da bude, ja ne pišem sve ovo kako bi vam škakljao uši (kako bi vam se svidio). Moja želja je da shvatite što Bog zapravo traži od svih nas, on traži da kroz našu ulogu mi proslavimo Njegovo Ime. I kroz pisanje ovih propovijedi želja mi je da dobijete mudrost kako se nositi s ulogom koju ste dobili, i da ponosno nosite svoj križ do kraja svog putovanja.

SALOMON

3. „Što, naime, koristi čovjeku ako cijeli svijet dobije, a sam sebe izgubi ili se upropasti²?”

Postoji jedan koji je dobio cijeli svijet a ja ga znam. Radi se o kralju Salomonu iz Starog Zavjeta. Malo o njemu: kralj Salomon bio je sin izraelskog kralja Davida i Batšebe, poznat kao treći kralj ujedinjenog izraelskog kraljevstva. Vladao je oko 970.–931. pr. Kr. i ostao upamćen kao iznimno mudar vladar, čija se mudrost, bogatstvo i graditeljska postignuća opisuju u Bibliji, posebno u (Prvoj knjizi o Kraljevima) i (Drugo knjizi Ljetopisa).

3.1. Najpoznatiji je po izgradnji Prvog Hrama u Jeruzalemu, nazvanog Salomonov hram, koji je postao središte židovske vjere. Njegove presude i priče o mudrosti, poput one o dvije žene koje su tvrdile da su majke istog djeteta, postale su simboli pravednosti i pronicljivosti.

3.2. Salomon je također autor ili nadahnuće za nekoliko biblijskih knjiga, uključujući (Mudre Izreke), (Propovjednika) i (Pjesmu nad pjesmama). Njegova vladavina obilježena je mirom, trgovinom i kulturnim razvojem, no prema kraju života udaljio se od Božjih Zapovijedi pod utjecajem brojnih žena i stranih bogova, što je dovelo do raspada kraljevstva nakon njegove smrti.

3.3. Kako sam i rekao gore, kralj Salomon je dobio cijeli svijet - kraljevi iz cijelog svijeta su dolazili slušati mudrost kralja Salomona, a i vidjeti njegovo kraljevstvo koje je bilo na divljenje svim okolnim

2 (Luka 9, 25)

narodima. Nažalost, kralj se odvojio od Boga i njegovih Zapovijedi, želja za **dobiti cijeli svijet** je bila jača u njemu. Dokaz za to imamo u (Prva Knjiga o Kraljevima 11, 1-4): **Kralj je Salomon – uz kćer faraonovu – volio mnoge žene tuđinke, Amonke, Edomke, Sidonke i Hetitikinje, od svih naroda za koje je Jahve rekao Izraelcima: „Nećete odlaziti k njima i oni neće dolaziti k vama; oni će zacijelo okrenuti vaša srca svojim bogovima.”** Njima se priklonio Salomon svojom ljubavlju. Imao je sedam stotina kneževskih žena i tri stotine inoča. Njegove su žene zavodile njegovo srce. I kada je Salomon ostario, njegove su mu žene okrenule srce prema drugim bogovima, i srce njegovo nije više potpuno pripadalo Jahvi kao što pripadalo srce njegova oca Davida.

3.4. Kralj Salomon je nažalost odbio slijediti Boga, iako je znao da sve što ima i posjeduje proizlazi iz blagoslova koji mu je Jahve odlučio dati. Uvjet koji je Jahve stavio ispred Salomona je bio: „Slušaj moje Zapovijedi, Salomon, i vrši ih.”

Jedna od tih zapovijedi je bila da nijedan Izraelac nije smio oženiti se za tuđinku, tj. ženu iz okolnih naroda, jer će one htjeti da muževi štuku njihove bogove. I baš to se dogodilo Salomonu - on je htio dobiti svijet, drugim riječima, htio je da njegov život ide po njegovom planu koji je on zamislio, a ne po Božjem planu.

3.5. U ovoj priči imamo čovjeka koji je bio blagoslovljen u svakom pogledu: imao je bogatstvo, slavu, političku moć, mudrost koju su drugi rado slušali. Ali ne, on je morao imati sedamsto žena tuđinki. Drugim riječima, kralj Salomon je imao najbolji život sada i ovdje, i svejedno nije prihvatio nositi svoj križ (biti pravedan i mudar kralj koji promovira u svom životu Božju sliku kroz vršenje Božjih Zapovijedi).

3.6. Za nas koji volimo likove iz Starog Zavjeta postoji utjeha, možda ima naznake da se kralj Salomon pokajao zbog svega. U (Propovjednik 12: 8, 12-14) dade se naslutiti da je kralj Salomon ipak na kraju prije same smrti shvatio da se treba bojati Jahve i da ga treba slušati ako želiš baštiniti kraljevstvo Božje: **Ispraznost nad ispraznostima, veli Propovjednik, sve je ispraznost.**

Čujemo svemu završnu riječ: „Boj se Boga, izvršuj njegove zapovijedi jer – jer to je sav čovjek.” Jer sva će skrivena djela, bila dobra ili zla, Bog izvesti na sud.

3.7. Dade se naslutiti da je ipak sve što je imao: kraljevstvo, bogatstvo, slavu, mnoge žene - isprazno ako čovjek ne vrši ono za što je zapravo stvoren (jer to je sav čovjek), a to je: **nositi svoj križ kroz koji Bog proslavlja svoje Ime.**

3.8. Nadam se da se kralj Salomon na kraju pokajao, nadam se da ću ga vidjeti u kraljevstvu Božjem jednoga dana. Ono što je važno da shvatimo jest ovo: čovjek je blesav kada vjeruje da će ga njegov plan ispuniti u potpunosti, da će tada biti najsretniji čovjek na svijetu. Neće, znam jako puno ljudi koji žive svoje najbolje živote sada i ovdje, ali s vremena na vrijeme vidim u njihovu pogledu da im oči govore: „Sve je isprazno nad ispraznošću”. Ali neće to priznati. I dalje se prodaju za ono jeftino što ih zarobljava. S druge strane znam ljude koji žive u nevoljama, ali ponosno nose svoj križ, i sretniji su od onih koje sam prethodno spomenuo. Njihove oči i usta radost šire i mudrost govore. A zašto su sretniji? Zato jer ispunjavaju ono za što su stvoreni - slave Ime Njegovo a ne svoje.

PUSTINJA

4. Idemo dalje s Lukom, u (Luka 9, 26) čitamo: „Jer tko se god postidi mene i mojih riječi, toga će se Sin Čovječji postidjeti kada dođe u slavi svojoj i u slavi Očevoj i svetih anđela.

4.1. Isus u ovim stihovima samo potvrđuje sve što je već rekao i jasno slika portret - što će se dogoditi onima koji ne budu htjeli uzeti svoj križ.

4.2. Ono što je meni osobno zapelo za oko jesu njegove riječi: „Tko se postidi mene i mojih riječi.” Ako te riječi stavimo u kontekst života samih apostola, onda shvaćamo da su oni tijekom cijele svoje službe – koja je trajala do samog kraja njihova života – bili testirani tim riječima. **Drugim riječima, oni su cijeli svoj život suočeni raznim nevoljama, morali svakodnevno odlučivati: isplati li se vjerovati Isusovim riječima ili ne.**

4.3. I zašto vam ovo govorim? Dok sam bio u jednoj od kršćanskih zajednica, govorili su mi da pustinja (iskušenja) traje samo neko vrijeme, a nakon toga dolazi blagoslov dobrog i plodonosnog života s Kristom sada i ovdje. Na početku sam im stvarno htio vjerovati, zamislio sam kako ću jednog dana sigurno ozdraviti i živjeti život bez patnje i boli – na kraju, to su mi oni i indirektno rekli da se mora dogoditi. Ali kako je vrijeme prolazilo, moja bolest se nije ugasila, moji bolovi nisu nestali. Bio sam zbunjen jer nisam znao što dalje: jesam ja možda proklet, jesam ja jedan od onih koji ne vjeruje dovoljno, jesam ja jedan od onih kojima se Bog neće smilovati?

4.4. Ali sve to je u meni budilo još veću želju da pronađem istinu, i kada sam došao do odlomka koji trenutačno zajedno proučavamo, shvatio sam da moja bolest uloga koju mi je Bog dodijelio, i da ću je vrlo vjerojatno nositi cijeli svoj život. Sada sam u miru s tim, uzeo sam svoj križ na ramena i ponosno ga nosim; čovjek koji vam ovo piše nije isti čovjek koji je postojao prije nekoliko godina. Ja sam radostan i slobodan čovjek koji čeka nestrpljivo dolazak kraljevstva Božjeg jer imam ZNANJE što me čeka kad dođe. (§ 1.2.)

4.5. S tim rečeno, dragi moji, želim podijeliti s vama sljedeće: sada s ove perspektive mogu s sigurnošću reći da je kratkovremena pustinja iluzija u koju su htjeli vjerovati oni koji ne žele nositi svoj križ. Hod u vjeri nije pustinja koja traje neko vrijeme i onda je sve super nakon toga. Pustinja (iskušenja) je tu dok god smo mi tu. Putovanje kroz pustinju je putovanje koje završava kada umremo. Pustinja je teška na početku ali s vremenom postaje lakša za živjeti jer kroz mudrost Božju dobivamo alat kako se nositi s uvjetima pustinje.

ZVONO PORED PROZORA

5. Izdvojio sam za nas jedan (Psalam) koji je napisao Asaf. Tko je bio Asaf? Asaf je bio levit, vođa hramske glazbe za vrijeme kralja Davida. Spominje se u (1. Ljetopisa 6,39) i (1. Ljetopisa 16,4-7), a njegovo ime znači SABIRANJE ili ONAJ KOJI SABIRE. Psalmi koji mu se pripisuju često se bave Božjom pravednošću, povijesnim djelima i pozivom na pokajanje.

5.1. U (Psalmu 77) možemo osjetiti Asafovu tjeskobu i zbunjenost. Ovaj psalam je napisan usred Asafove sumnje u Božju milost i dosljednost.

Ponukan nevoljama Asaf razgovara s Bogom i na kraju sam sebe uvjerava da mora prestati sumnjati u Boga i da mu treba vjerovati zbog - tko On jest i što je do sada učinio: **Glasom svojim Bogu vapijem, glas mi se Bogu diže i on me čuje. U dan nevolje tražim Gospodina, noću mi se ruka**

neumorno pruža k njemu, ne može se utješiti' duša moja. Spominjem se Boga i uzdišem; kad razmišljam, daha mi nestane. Vjeđe moje držiš, potresen sam, ne mogu govoriti. Mislim na drevne dane i sjećam se davnih godina; razmišljam noću u srcu, mislim, i duh moj ispituje: „Hoće li Gospodin odbaciti zauvijek i hoće li ikad još biti milostiv? Je li njegova dobrota minula zauvijek, njegovo obećanje propalo za sva pokoljenja? Zar Bog je zaboravio da se smiluje, ili je gnjevan zatvorio smilovanje svoje?” I govorim: „Ovo je bol moja: promijenila se desnica Višnjega.” Spominjem se djela Jahvinih, sjećam se tvojih pradavnih čudesa. Promatram sva djela tvoja, razmatram ono što si učinio. Svet je tvoj put, o Bože: koji je bog tako velik kao Bog naš? Ti si Bog koji čudesa stvaraš, na pucima si pokazao silu svoju. Mišicom si izbavio narod svoj, sinove Jakovljeve i Josipove. Vode te ugledaše, Bože, ugledaše te vode i ustuknuše, bezdani se uzburkaše. Oblaci prosuše vode, oblaci zatutnjiše gromom i tvoje strijele poletješe. Grmljavina tvoja u vihoru zaori, munje rasvijetliše krug zemaljski, zemlja se zatrese i zadrhta. Kroz more put se otvori tebi i tvoja staza kroz vode goleme, a tragova tvojih nitko ne vidje. Ti si svoj narod vodio kao stado rukama Mojsija i Arona.

5.2. Zašto je Asaf mogao sebe utješiti? Jer je imao ZNANJE. Ali još važnije, jer je odlučio imati vjeru u Boga a ne u sebe. Asaf nije vidio izbavljenje svoga naroda iz Egipta, on je čuo za to, on je učen o tom događaju, ali ga nije vidio. Drugim riječima, Asaf je mogao reći u svom srcu: „To se zapravo nije dogodilo, to su samo priče koje nam je naša majka pričala još od malih nogu. Isto tako, u Aasafovo vrijeme izraelski narod je već zaboravio da je Bog taj koji ih je odveo u obećanu zemlju. Asaf je dio te generacije, on pripada generaciji koja je zaboravila Jahvu. Asaf je vrlo lako, kao i većina, mogao reći: „Ja sam svoju kuću izgradio, ja sam svoje vinograde posadio, sve što imam, stvorio sam svojim vlastitim rukama.” Ali nije, Asaf je odlučio na kraju vjerovati Jahvi jer je imao dovoljno dokaza da vjeruje. Iako nije u svoje vrijeme vidio ispunjenje Božjih obećanja, znao je da će se ona dogoditi kada Bog odluči. **Asaf je nosio svoj križ (živjeti među narodom koji mrzi Boga) u nadi da će jednog dana vidjeti ispunjenje Božjih obećanja.**

5.3 Idemo sad u priču koja se trenutačno odvija u životima jednih ljudi koje poznajem preko meni drage osobe. Radi se o čovjeku koji je doktor, rastavljen je i ima dijete koje ima autizam. Otac od doktora, djed od unuka koji ima autizam, je pobožan čovjek koji svakodnevno ide u crkvu. Želja mu je bila naučiti svoga sina o vjeri u Boga i u crkvu. Kada je doktor odrastao odbio je crkvu i vjeru u Boga i postao je ateist. Doktor i njegov sin žive u malom mjestu, gdje imaju stan. Soba od njegovog djeteta ima prozor s kojega se vidi zvonik od crkve. Svaki dan kada zvono od crkve zazvoni dijete reagira na loš način (iritira ga zvuk). Reakcija doktora – oca od djeteta - na cijelu situaciju je često ogorčena, agresivna i puna prijezira prema crkvi, a tako i prema Bogu. I to nažalost traje tako već godinama. Jedina razlika od početka situacije pa do sada je ta da je otac djeteta sve odlučniji u mržnji prema svome životu a isto tako prema crkvi i prema Bogu - za kojeg zapravo govori da ni ne postoji.

5.4. **Doktor ne nosi svoj križ ali odrađuje ulogu kroz koju ga Bog poziva na pokajanje** – s obzirom na to da nama (kršćanima 21. stoljeća) nedostaje znanje o Bogu, često smo u nevoljama zbunjeni i ostavljeni da se nosimo s teškoćama bez pravih odgovora zašto nam se događa to što nam se događa. Ali, iako smo zbunjeni svejedno donosimo odluku što ćemo, interesantno, zar ne? U ovom slučaju gdje doktor ima dijete s autizmom, iako je bio zbunjen na neko vrijeme, ipak je odlučio donijeti nekakvu odluku. Donio je odluku da ne vjeruje u Boga, donio je odluku da postane ateist, **donio je odluku da ne želi nositi svoj križ.**

5.5. **Zašto ne istražujemo, zašto se ne pitamo prava pitanja, zašto ne želimo znati istinu?** Pitam se ta pitanja zbog načina na koji je doktor odlučio to što je odlučio. Drugim riječima, prije nego smo odlučili odbiti znanje, zašto ne donosimo odluku na osnovu istrage, a ne na osnovu: „Ne želim vjerovati jer sam tako odlučio.” Odgovor je jednostavan: mi ne želimo da Bog bude Bog, to je duboko ukopana istina koja leži u svima nama od kada smo došli na ovaj svijet. Znam, ponavljam se, ali ovo vrijedi ponoviti tisuću puta: svaka naša odluka koju smo donijeli kroz život je proizvod onoga tko mi jesmo (grešnici) - a tako i ova koja je od egzistencijalne važnosti za nas - i zato radije odbijamo ZNATI ISTINU (nositi svoj križ).

5.6. „Asaf je znao Boga, on je imao jasnu sliku tko Bog je, ovaj doktor nema, i sam si rekao Danijel da kršćanima 21. stoljeća nedostaje znanje, je li tako? Kako da onda doktor prihvati svoj križ kada nema znanje?” (§ 2.4.)

5.7. **Otac od doktora i ja** – postoje dvije vrste kršćana 21. stoljeća. Pod 1) Imamo oca od doktora koji je crkvenjak: voli svoju crkvu, ide na mise, vrši obrede propisane od strane svećenika. I kao takav iako nema znanje, prihvaća nositi svoj križ. Bog mu je dao ulogu gdje će mu unuk biti autističan, gdje će njegov vlastiti sin biti onaj koji se izruguje s crkvom i vjerom. Ali on i dalje ide u crkvu, i dalje voli Boga, on je prihvatio nositi svoj križ. Pod 2) Imate mene, čovjeka koji nikada nije bio crkvenjak, koji je cijeli život volio samo sebe. Dolazi bolest, i oduzima mi sve na čemu sam temeljio svoje postojanje. Pritisnut životnim poteškoćama, **počinjem istraživati** i nakon nekoliko godina dolazim do spoznaja koje s vama dijelim u propovijedima.

5.8. Da odgovorim na vaše pitanje postavljeno gore, doktor može isto kao i Asaf, kao i ja, doći do zaključka, proučavajući Bibliju, proučavajući povijest, skupljajući dokaze, da Bog stvarno postoji, i da on stvarno očekuje od svih nas da nosimo svoj križ kako bi na kraju dobili blagoslov (vječni život). Ali i kada dođe do tog zaključka, mora skočiti, mora učiniti ono najbitnije, mora vjerovati, a to je ČUDO samo po sebi.

ZAKLJUČCI

6. Otac od doktora i ja smo odlučili nositi naš križ, ali temeljna razlika između nas dvoje je ova: ja vjerujem - ja znam zašto mi se događa to što mi se događa i zbog toga sam slobodan i radostan. Dok, gospodin nema jasnu sliku zašto i zbog čega mu se događa to što mu se događa. Učen izmijenjenim i površnim evanđeljem od strane crkve, ostaje zarobljen i ne slobodan u okovima kršćanske tradicije. Drugim riječima, oboje ćemo baštiniti kraljevstvo Božje, ali naš putovanje je radikalno drugačije jedno od drugoga.

6.1. Što se tiče njegovog sina doktora, jako mi je žao kada čujem da je netko ishitreno (bez istrage) odlučio odbaciti Boga, znam gdje to vodi: u depresiju, ogorčenost, gnjev, strah, i sva ta stanja doktor nažalost prenosi na svoga sina, ne znajući da to čini. Umjesto da prihvati svoj križ, gdje bi u slobodi ljubio svoga sina bez obzira na nevolju koju skupa prolaze, on se radije fokusirao na samosažaljenje koje obojici uništava život.

Nadam se da će doći dan kada će isto kao i Asaf otpjevati (Psalam 77). Tada će shvatiti da sav teret koji nosi na prsima, mora prepustiti Bogu kako bi lagan i slobodan noseći svoj križ išao prema obećanju Božjem (njegovom kraljevstvu).

TKO SE POSTIDI MENE I MOJIH RIJEČI

7. Vraćamo se Luki gdje Isus govori da tko se postidi njega i njegovih riječi, on će se postidjeti njega kada se vrati po drugi put gdje će uspostaviti Božje kraljevstvo na zemlji. U vrijeme apostola to je značilo doslovno to - onaj koji je odbio Isusovo učenje i poklekao pod pritiskom religijskog vodstva, na kraju neće baštiniti kraljevstvo Božje. (§ 1.2.) A što se tiče nas kršćana 21. stoljeća, postidjeti se Isusa bi značilo ne prihvatiti nositi križ kako god on izgledao u životu jednog pojedinca. Jedan od takvih primjera sam naveo iznad. (§ 5.3.)

7.1. Ovdje ću stati s ovom propovijedi, dragi moji. Nadam se da sam bio dovoljno jasan u svojem izlaganju gore navedenog pitanja (§ 1.3.), pitanja koje muči mnoge, a malo njih zapravo hoće pravi odgovor. Nadam se da ste vi jedni od onih koji žele biti u grupi koja se zove: MALO NJIH.